

Чорне хмарище встає повагом,  
Заступає світ, стеле темряву;  
Розпанахалось, завихрилося,  
Мов страховище з пекла зрушене,  
Сгорта навкруг землю крилами,  
Оперезане скрізь гадюками  
Сизо-білими, волохатими,  
Що сплітаються, розплітаються  
І звисають вниз грізним кетягом...

Душно, млосяно, і задуха та  
Мов гнітить усе важким каменем:  
Ані способу вільно дихати,  
В голові гуде, думи сковані,  
В серці млявому — рабські страхи...

Притаїлось все пополохане  
Перед з'явиськом тучі грізної:  
Вітерець ущух — ані подиху,  
Змовк веселий гай — ані шелесту,  
Знишкли пташечки-щебетушечки,  
Поховалися й кінці, шуляки,  
Ластівки лише не злякалися —  
У повітрі, знай, сміло плавають,  
Нижуть стрілами проти хмарища...

Люди теж з страхом незміркованим  
Тучі ждуть тії лиховісної.  
Багатирщики зачиняються  
По своїх дворах, по хороминах,  
Затуляючи вікна коцями,  
Щоб не чути їм грому-грюкоту;  
Позасвічують ще й лампадки,  
Щоб не бачити спалу блискавки —

Так жахаються смерті наглої!  
Жаль їм злинути з світу ласого,  
Від утіх-розкош в мертву темряву,  
Що на той-бо світ, на суд праведний...

А сіромі пак на ті заходи  
Нема вільної і хвилиноньки:  
Лиш про те вона побивається,  
Щоб не зніс потоп їй хатиноньки,  
Не забрав добра її вбогого,  
Із худобою, а то й з дітками,  
Чи недужими — батьком, ненькою...  
Що їй думати про гріхи свої?  
Гвалт безжалісний, скрута, горенько  
Та темнота — ось відповідники!  
Що лякатись їй смерті наглої?  
Не дало життя втіх і радощів,  
А дало дише муку, нуждоньку,  
То хоч смерть ота угамує їх,  
В ямі темній дасть їм відлежатись...

А вже хмарище, туча грізна  
Геть насунулась, низом стелеться,  
Досягаючи лісу крилами,  
Ніччю криючи небо збурене...  
Ось розшарпалась світлом-пломенем,  
Засліпила всім очі злякані  
Обізвалася грізним гомоном,  
І знишкла знов, притаїлася...  
Та зненацька враз як не сказиться:  
Заревла, мов звір, диким вигуком,  
Покотилася вихром-бурею,  
Геть ламаючи, що не трапиться;  
Заяскрилася блискавицями,  
Із страшних гармат разом вдарила,

Аж земля кругом іздригнулася,  
В хлющі пінявій потопаючи...

Не журіться ж, гей, бідарі мої, —  
Горобина ніч — вам не мачуха!  
Сміло глянемо в вічі борвію  
Та зміркуємо усе розумом:  
Може, зірвемо ще й порадоньку  
Від бунтовника навіженого?..  
Після борвію гляне сонечко  
І огріє всіх рівним променем,  
Вороги життя згинуть пропадом,  
А повітря скрізь оздоровшає:  
Після борвію легше дихати, —  
Із заліз думки вириваються,  
Серце в груди б'є якось сміливо,  
І скриляється знов надіянка,  
Що й окривдженим правда станеться!.

1902